

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Znjbjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyšinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Njedžela Okuli.

Micha 6, 8.

Wšeho wopomnjenja hódne dyrbi praschenje byč, šhto je dobre. Pšchetož šamo wot šebje šo to we wschitkich fruchach njerosymy, hacž runjež šłowcžko „dobre“ rjenje w naschimaj wuschomaj klinezi. Šizom we wězach wschědneho žiwjenja něchtóžkuli to halle pšhes njelube šhonjenje nawuknje. Šak wjele bóle na polu šwědomnja a dusche! „Budžecžje wjedžicž, šhto je dobre a šle“, takle hadomy šawjedny hłóš w paradisu radžesche. Wěrnó je, šo štaj přěnjej čłowjekaj halle š pšhestupjenjom Božej pschitafnje prawje k pšnacžu teho, šhto je dobre a šle, pschischłoj, ale jenož na to waschnje, kaž šchoriwšchi halle prawje wěsch, šhto je štrowosč, kotruž šy šebi přjedy tak mało wažik. Wšmi k temu šrudne pschewróčjenje štroweho roššudžjenja, kotrež je šo w naschim čžašu w nastrojazej męrije roššchěriło, šo tež derje šmyšleni kšam wěria, šhabłaju a napošledku njewjedža, šhto je dobre a šle. Wěda tym, kiž štemu dobre a dobreńu šle rěfaju! (Jes. 5, 20.) Ale my šami bychmy bjes šamolwjenja byli, chžyli jich pošluchacž, a nihtó njebudže šo junu psched šwojim šudnikom na to móž powoacž, šo njeje wjedžal, šhto je dobre.

Šrajene je tebi, čłowjecže, šhto je dobre, a šhto tón Anjes wot tebe žada, mjenujžy Bože šłowo džeržecž a lubošč wopošacž a šo ponižowacž psched šwojim Bohom.

Dobre je, Bože šłowo džeržecž. Bože šłowo,

mjecž Ducha, šhlěb njěšmjertneje dusche, šwětlo na naschim pucžu, krašnišche dnžli šłoto, šłódsche dnžli měd, wótrišche dnžli žadny na wobemaj bokomaj wótry mjecž, kotrež čje poštrowja domach š twojeje biblije a š druhich knihow, š nej jeneho ducha, kaž špěwaškich, modleškich a předaškich, a čje šwěru pyta w twojej šwjatnižy š klětki a woltarja a čje pschewodža wot małosčje š lěta do lěta psches dobre a čježle dny hacž k šmjertnemu ložu, kaž džě je nětk tunje, šo šo mohł rjež š tšěchi přěduje, ale móže lohžy hiščežje šo drohe ščimicž, šo budža jo pytač a jo njenamataju (Amoš. 8, 12), — tole Bože šłowo džeržecž, kaž wojał šwoju brón džerži, hotowy, š nej wschě nabehowanja njepšchecžela wotpošacž, kaž podrožnik w čžemnej nožy šwoju šwězu džerži, šo by šchčežki njěšmylił, kaž hošpoša Boži šhlěb w domje džerži a njedawa jemu wuńč ani jedny džěń, to je dobre. Wohladaj šo! Šdže je šwada a roššora, hđže šforženje a wołanje, hđže wrótné žiwjenje? Šam tola, hđžež Bože šłowo šazpivaju a njedžerža. Šdžež pał wono we wutrobach knježi, tam je čžiche, pěkne, šdobne, pščžime waschnje. Šom, w kotrymž ma Bože šłowo bohacže šwoje wobudjenje, njemóže čžišče wofhudnyč, a hdy by runje wscho druhe šhubil, š Božim šłowom by móž wobšhowal, šo šašo šhrabacž a šo š nowa twaricž. Špoczatk kónža je ša ludy kaž ša jich jenotliwe štawy wotpad wot Božeho šłowa. Šladaj do šo! Njeje we naš potajny hłóš, kiž napschecžimo wschěm druhim myšlam haj praji k prawdže Božeho šłowa! Šdžž je šo nam hdy wutroba horika w šwjatnyh hodžinach nutroščje,

hdyž je hdy žana bójska wěrnošč jako kóš trjehila našču wěz, jako pruha rošwětlila našču pucž, jako hojaza žalba wóhłódzila našče rany, hdyž šmy hdy šłódkošč pókoja a mēra woptali, kiž wukhadža š Božeho šłowa, dha tež proščmy: Nam wotewt, Šnježe, wutrobu, šo šłowu mēsta damy, pšči šrudobje a wjēšelu je we njej šakhowamy; njech šwěrnj pošłucharjo my a šłowa čzinjerjo tež šmy, štočrózne plody damy.

Dobre je, lubošč wopokasacz. Tuta lubošč je jena najwjščich truchow Božeho šłowa. Jako šwjast dokonjenja je wona tež šwjast, kiž šjednoczuje šakon a ewangelij. Wona je dopjeljenje šakonia, došelž wot njeje wščitke Bože kašnje wotwišuja. Wona pať je tež kralowa w ewangeliju. Šej je Pawoł, Šnješomy japoščtoł, krašny wyšoki šhěrlušč špěwał we šwojim 1. liščje na Korinthiščich. „Lubošč je ščetpna a dobročizna; lubošč njeje šawištna; lubošč njeje šamopaschna; wona šo njenaduma; wona hrošnje nječini; wona njepta to šwoje; wona šo njeda rošhněwacz; wona na šle njemyšli; wona wščo šnješe, wščo wěri, wščeho šo nadžija, wščo pščečzetpi, atd.“ Jako je Pawoł š tajšimi barbami lubošč nam wopišal, hačž jemu tehdy njeje šnamjo a žórko wščeje wěrnejše luboščje pšched woczomaj štało w Šhryštušcu Šelušcu, naščim wyšoko šhwalenym Šbóžniku! Dženšnišča njedžela je 3. póštneho čžaša. Tón nam štajnje tu ša naš ščižowanu paršchonšku lubošč pšched dušču wjedže. W šhladowanju na nju a po jeje wopišnje lubošč wopokasacz, niž jenož tym, kotšiz naš šašo lubuja, ale bliškim a dalokim, pščečzelam a nješčečzelam, niž š hotymj, prošdnymj šłowami, ale še škutkom a wopravdže, niž nekajšeho dobytka dla, ale š hotowej wutrobu a šmilnej myšlu — šawěščje, to je dobre. Ššamšna lubošč, kotraž luboščzi napščečziwo šteji, je koržen wščeho šleho, to je pščežo byla a budže to pščežo. Móže tež koržen špšči byčž hačž plóš š tuteho korženja? Še šamšnej luboščju, kotraž šo prašča: ščto mi pomha, mje šwješeli, mi wužitk pščinješe? njeje pomhane ani temu, kiž po tym čzini, ani, kaž na ruzy leži, žanemu druhemu. Ale ani temu, kiž po tym čzini? Ně, ani temu, šhiba šo byču plody šamšnejše luboščje, jako šamjēntwjerda wutroba, žadoščziwe wóčžo, šurowa ruša a druhe čžłowjēkome šbože wuczinjale. Ščtožkuliž šamšna lubošč čzi wukhwaluje, šo je kóždy šam šebi najbližšči, šo je wječenje šłódkje, šo dyrbi šo kóždy šam ša šo štaracz, šo je podarmo, wšchemu hubjenštwu tu na šemi wobaracz, — je šelhane abo, hdyž wyšoko pščišdže, polwěrne. Šdy bě ty wješelschi hačž tehdy, jako bě šo šmiliš nad šwojim šhudym šobučžłowjēkom? Šdy bě ty špokojnišči hačž na tym dnju, hdyžž bě šo wujednal še šwojim bratrom, kiž něščto pščečziwo tebi mēješče? Šdy bě ty šbožownišči hačž hdyžž bě šo w štopach šwojeho Wumožnika šam šašaprēš a lubošč wopokasal? „Ššy ty, lubošč, poručžila, šo šo mamy lubowacz, daj, šo mormwa dušča žiwa we luboščzi mohla štačž, šo tež lubošč wot šo damy a šo kóždy wě, ščto šmy, šo my jedyn narod mamy a ša jenoh' štejimy!“

Dobre je, šo ponižowacz pšched šwojim Bohom. Ponižowšč je dušča luboščje. Jako najrjenšča parla šo bliščečzi we lubošnej pšče dobrých počintow. Šordosčž šmjerdži a šrani, ale ponižowšč je wužitna š wóšchemjenju, š wujednanju, š natwarjenju, š polěpšchowanju. Wšchudže pšchirunanja ponižowščje a jeje hódnoščje namakáš, wot twojeho pola, na kotrymž šo špory, polny šłóš š šemi

pošlonjuje, hačž š dalokemu morju, kotrehož polnje nakladžene šłóžje hluboko we wodže džeja! Ale para dyrbi ponižowšč byčž. Wona ma šotru, ta je jej na šdacže podobna, we wěrnoščzi pať š njej žyle ničžo čziničž nima; to je bojašnosčž. Pawoł móžesče štroščtnje pšched Bohom a čžłowjēkami na šwoju pokornoščž pokasacz, ale wón, tón ponižny šlužobnik ponižneho Šnješa, móžesče derje hordy byčž š hordym a šhrobly še šhroblym. Šak je prawje: hodlet pšched čžłowjēkami, čžetw pšched Bohom. Šehodla tež rēka: šo ponižowacz pšched šwojim Bohom. Šokutny džen, kotryž šmy šrjedu wobesšli, je tyšazy na kolena dele čžahnyš pšched Božim woblicžom, šuano tež tebe. Ale bóle hačž na šhibowane kolena woczš teho Šnješa hladatej na ponižowane wutroby. „Wopory, Bohu špodobne, šu tyšchny duch; tyšchnu a rošłamanu wutrobu njebudžesč ty, Božo, šazpicž!“ Šlaj, to je dobre. Wopraščeje šo wukšich w Božim kraleštwje, pščeš čžo šu dokonjeli, ščtož šu dokonjeli, wopraščeje šo tyč, kotšiz mējachu malu móž, ščto je jich pošlynišo, w špytowanjach napošledku dobyčž a w čžetpjenjach pščētracz, wopraščeje šo wščeč, kiž we wěrje šteja a ša kónu žiwjenja honja, — wščitšich potajništwu, haj potajništwu jich wěry a nadžije, jich šwěrnoščje a dobywanja bē a je, šo šo wuštejachu na ponižowšč pšched šwojim Bohom. „Wón dama temu hnadu, kiž ponižny tu je, tón hordy pščišdže š padu a hašbu doštanje.“

Duž wěmy, ščto je dobre. Dajmy šebi prajičž: Tón šamy wotročž, kiž šwojeho šnješa wolu šnaje a njeje šo pšchihotowal, njeje tež čziniš po jeho woli; tón budže jara šchwifany! Šnježe, plóž do naš prawu mudroščž, šo byčymy wopomnili, ščto šo š našchemu mērej hodži.

Šamjen.

Ša Šesukom! —

1. Šētr. 2, 21—25.

Šłóš: Mój ščješčijano, ša mnu džil atd.

Ša Šesukom džē čžehnjemy,
Šdyž šwjeczimy čžaš póštny. —
Duž čžēko hřeščne ščižujimy,
Ššwēt šapřewajmy šłóštny!
Ščtóz š Šesukom čže herbowacz,
Ma šwěrnj pšči nim šawoštacz!

Najnadobnišče wopišmo
Wšchal wostajil nam šwjaty
Še Boži, pošwjeczimšči šo
Ša wopor, ša naš daty,
Šo ša jeho tu štopami
Něšč byčymy šwěru šlédžili.

Šlej! hřeča njeje žaneho
Mjes hřeščnikami šlucžil,
Tež žane bylo jebaništwu
W joh' erčže, kotryž wučžil
Še wopravdže pucž žiwjenja,
Maš pokasaju še šwěta.

Šdyž šwarjeny bē šjes winy,
Wón šašo nješwarješče;
Šdyž čžetpješče rad ščetplimy,
Tež ženje njebrožesče;
To Wótzewi wščo poručžil,
Niž šudnik je najprawišči.

Ššam jeničžki wón Šbóžnik je,
Niž woprowal na čžele
Še našče hřeči na drjemje,
Šsej wukupil naš žyle;
Duž hřečam wotemřewajmy,
Šdyž wumoženi jeho šmy!

Pščeš rany jeho šhojeni
Byčž živi čžemy jemu;
Še šwjastkow wušwobodženi
Něšč pšchšamšimy šo š njemu!
Niž Šbóžnik, našč tež paštyč je
A na paštwu naš domjedže.

Maž jako šabludžene šmy
Tu wozny přjedy byli;
Něšč pšči paštyču wotpočžimy,
A njom' wobrocženi žyli;
Wón paštyč našč a bištop je
A š herbštwu šwojich powjedže! —

Wohnjowy wobornik.

Chrystof Benn, psched něhdže 15 lětami wohnjowy wobornik w Londonje, něhdy s waženjom swojeho samstneho žiwjenja dwě małej dźěsći s palazeho domu wunješe. S tšichnym woczakowanjom stejachu mužojo a žony w bjesrěcznej čiščinje na njesbožownym městnje. Hižom psched tšomi mjeńščinami bě so wón minyl. Wojosć a hróšba na woblicach pschiladowarjow ležeschtej, — jako kóždy s dobom wolóženy wodnychny. Chrystof, w kóždej ruzy dźěcžo, po rěblu dele stupasche.

Dele pschischedschi, wón njemóžny k semi padže; we wobliczu a na rukomaj bě wón czežko wopaleny. Wórnj pak so jemu jako wědomje wróći, wón so posběže a pschede wschěmi swjatocznje plubi, so chze Bohu dźakowny wostac, kotryž je we wołomifach najwjetšeje strachoty jeho žiwjenje wobarnował.

Posdžišcho wón powjedasche, sčtož běšche w stracha-połnych wołomifach w tym palaznym domje dožiwil. Nimale wot kura saduščent, bě wón skónčnje lěšewschi tu komoru dozpił, w kotrejž tej dźěsći běšchtej, a nutškach wot kłabeho dźěcžazeho hłóša te kłowa kłyschal: „Willjo, mój bratšiko, ja móžu kłyschec, so Knjes Jefuž dže! Wón budže tebe a mje wobarnowac, Willjo; wón dže ma naju lubo. Ale wostań pod krywom, hewak so sadušych!“

Chrystof dźěsći s krywom sgrabny a skoczi, spodžiwnje sšrob-lent, k wołnu — wołomik posdžišcho so tšěcha hromadu sšpny. Sako wón swoju drohotnu czežu s městnosće strachoty nješešche, jene teju dźěcžow k njemu džešche: „Sa so tak wjebelu, so sš pschischoł. Sšy ty Knjes Jefuž?“

Alle Chrystof njesamóžesche rěczec; pschětraty strach, rosho-rjenosć a te nowe myšle, kotrež jeho wutrobu pohnuwachu, běchu psche wjele sa njeho; sawjercžany wón s wumóženy maj dźěcžomaj s wołnom won stupasche a padže, kaž hižom kłyschachmy, dele pschischedschi do momory.

Sako wumóžer, jako wědomja nabywazy, tej dźěsći wuhlada, wón rjekny, jimaj swoje rany pokasawschi: „Slejtej, dźěsći, tele rany dostach, jako so po waju do plomjenjow podach; ale sa žane myto nochžyl bjes nich byc. Waju wěra je moju pohlyniła, a wot nětk je Chrystuž tež mój Knjes a Mištr!“

F.

Směrowanje.

Sdnyž wscho pada, wjadnje, sšnyje,
Njehoda cze wobdawa,
Dha budž stroschtny, Bóh cze kryje,
Wón je twoja sepjera.

Wjedže Bóh cze s hary swěta
K samocze a čichosći,
Dha budž duscha s myšlu sšrěta,
So wón sam je pschi tebi.

Raže Bóh hicž s hory dele,
Do doła a puščiny:
Sa wscho wón czi hnadu sczele,
Wschudže w jeho ruzy sšy!

K. A. Fiedler.

Macžerna wutroba.

Žakostnje je hlódna nusa w lěcže 1892 mjes russimi burami sakhadžaka. Wjele bu činjene, so by so pomhało, a tola, kač husto pomoz psche posdže pschińdže! Wo mnohich srudnych, wutrobu-hnujazyh czahach se žiwjenja jenotliwych móžesche so tehdy powjedac.

W jenej wšy běšche wudowa žiwa, kotraž swojeho njedušchneho žiwjenja dla w žanyh dobrnych rěczach njebě. Sa čaž hlóadneje

mušy bě wona na kromje sadwělowanja, blisko temu, šebi žiwjenj^e wsacž; ale skóžba jejnych wobohich, hlódb mrějaznych dźěczi ju pschezo jako wot teho wotdžeržowasche. Sčto dha dyrbjak so po macžerinej smjerczi wo nje staracž! Tak džešche wona se swojej najstaršej dźowczičku, kotraž jenicžy mješesche hiščeze mozy, jej sledowacž, k jenej wulkej ludowej kuchinje, kajkež běchu so sa hlódb cžerpjaznych jakožile; tam pak bu jeno tym něšchto date, kotřiž běchu sarišani. Wudowa k swojej bolosći kłyschesche, so ma jeno na jene městno prawo. Nicžo na to njeprajiwšchi, so wona se sšych-njenjom něšchto wotšdaliwšchi sšy dže a dźěcžo nuts póška, so by jedko. Wona so nadžija, so hiščeze 24 hodžinom dlěje posćenje wudžerži.

Nětko dwě dźěsći s jeneje drugeje swójby pschińdžetej. Sako je smylka, jeno jene je sarišane! Pjecžlětna hólčka sšydomlětneho hólčka wróćo póška. Wbohi hólčez pócznje hólko plakacž; psched pjecžimi dnjemi je wón posledni kócz něšchto pojedł! Alle wón so njemobara, wón njeprošy, wón je psche kłaby; czišche posšydnje so k wohnju, so by so wohrěł a pohladuje dyš a dyš srudnje na jedžazyh. Wudželowazemu sastojnikej je wutroba czežka, ale wón nješmē jemu date postajenja pschěstupicž.

Duž so na jene dobo tamna žona posběže, na kotruž běchu wschitzy se sazpiwanjom sšladowali. Wona wšmje položju wot porzije swojeje dźowczički a ju njesbožownemu małemu da. Njebudžishe-li žadny cžlowjek swědk tuteho stutka byl, Bóh je jón widžak. Wona je položju wot podžela swojeho hlódbneho dźěcža dała, po tym so běšche šama wot wscheho wothladała.

F.

Tajna parla.

Slej, parli, w morju drēmazej,
Sso runa wutroba:
Raž morjo nad nej sšumitej
Tež radošć, srudoba.

W njenańdže-li nórjak ju
We móškej cziščinje,
Dha husto parlu najrjeńšchu
Bóh jeno snajesche.

F.

Móz hrěcha a jeho msda.

Wěrna podawisna se sańdženeho cžaša.

(Pokrəcəwanje.)

„Alle kač mam tebe molowacž?“ myšlesche San Kamjeniz, jako po dlějšchim cžašu jednacze japoschtołskich hlódom s džiwanjahódbnej podobnosću žiwjenja Knjesowe blido wobdamachu, „tebe, Wumóžnika swěta, wo kotrymž žaneho pschedstajenja nimam, hacž jenož móž kłowa, wot twojich japoschtołow předomaneho?“

Pschi tym jemu kłowa pschipadnychu, kotrež bě něhdy jako dźěcžo k swojemu nanaj rěczal:

„Sdnyž chzu pódla japoschtołow Jefom Chrysta molowacž, dha, nano, mi pschezo twoje woblicžo psched wocžomaj steji!“

W wěščišcho a jasnishcho, hacž hdy prjedy, wón w duchu cžahi dostojneho fararja widžesche, tak kač běchu so jemu posledni ras w smjerczi pschejaknjene pokasale, tejej woczi, s kotrejuž so šama lubosć swěcžesche, tejej lizy, na kotrymajž blědosć cžerpjenja ležesche, tejej hubje, kotrejž so jenož wocžinišchtej, so byšchtej žohnowalej a so modlilej.

„Sšy jeho, njebjeski Sšóžniko“, myšlesche pschi šebi, „ty, kotrehož ničto na wobrasu prawje pschedstajicž njemóže, tak cžasto sa hódbneho měł, so by twój sšstupnik byl, dha drje tež njebudžesch swaricž, hdyž tebi cžahi teho dam, kotryž bě mi najlubšchi na swěcže.“

W jako San barbicž pschimny, so by mlodoštny nanowy wobras

f myšlow na płat ryšował, sdašče ſo jemu, kaſ ſo by njewidom-
na ruka czaſi czaſala a to ſ tajkej wěſtoſcju, ſo ſo wón ſam
dſiwaſche, ſ kajkej wěrnofcju duchowneho wurafa wobliczo zyle taſ
na placze wuſtupi, kaſ bē wono w jeho myšlach žiwe. Někto mē-
jeſche jenož hiſcže jemu woſobu — pſcheradnika molowacz. Tola
žadyn woſomiſ molet njedwēlowaſche, koho by ſa to wuſwolil;
wſchaſ to njemōžeſche a njeſmēdžijeſche žadyn drugi bycz, hacž
czerwjenoſrodny žadlawz, kotryž bē jeho piči přenim pohladže
do ſmjertneho ſtracha ſtajił. Pomalu pſcheradnikowa woſoba w
cžemnej barbje na woltaſnym wobraſu naſta, naturje taſ podobna,
ſo ničto, kotryž bē ju žiwu widžal, w tym niſkoho drugeho hacž
Čornata ſpōſnacž njemōžeſche. Najſterje ſo molet nadžijeſche, ſo
tutōn wobraſ, kotryž dyrbiſche ſo do hłowneje zyrkwi, wot wjele
zuſnych wopytaneje, poſtajič, tola ſnadž dopjeljenje jeho žadanja
mōžne ſčini: czerwjenoſrodacz a wuſlēdžicž.

Tola bóle a bóle ſo sdaſche, ſo ſo tale nadžija njedopjelni;
pſchetōž woltaſny wobraſ hižo dawno zyrkej pičjeſche a žadyn tny,
kotiž bēchu jōn widželi a wobdžiwali, njebē na Sudaſchowu hłowu
bóle hacž na druge woſobu ledžbowal. Była woſada molerjeje
ſwoju džaſownoſcž ſ tym wopolaſa, ſo jemu wulku ſumu pjenjeſ
jako ſarunanje ſa jeho džēlo pſchepoda. Tola San Kamjeniz ſo
ſapowjedži ju pſchijecž:

„To džēlo“, wón praji, „njeiſym pjenjeſ dla cžini!“

Dokelž paſ jemu njepſcheſtawajo pjenjeſy poſticžachu, wuproſy
ſebi wón, ſo by ſo ſa poſtajienu ſumu ſchecſčijaniſki njewōlniſ ſ
turkowiſkich putow wuſupił. „Pſchetōž“, wón praji, „ſtuł luboſcže
mōže ſo jenož ſ luboſcju ſaplacžicž!“

Tajku nadobnu njeſebicžnoſcž ludžo wjele kſwalachu a hnydom
ſo wſcho nuſne porucži, ſo by ſo Kamjenizowe džiwne žadanje
dopjelniło. Wobſamknychu, ſo ma ſo ſchecſčijaniſki njewōlniſ, kotryž
je njewōlniſtvo najdlēje pſchecžepil, wuſupicž. Sa njedolhi czaſ
ſo lōdž, kotrejež kapitaney bēchu tule wēž pſchepodali, do Hamburga
wrōczi. Wuſwobodženy njewōlniſ, kotryž ſo ſ lōdžu ſobu pſchi-
wjeſe, bē po ſdacžu kſlny cžlowjeſ byl, někto paſ bē mjenje pſches
wſpoſtu ſtarobu hacž pſches pſchētrate czerpjenja ſlaba a ſtulena
woſoba. Zeho wloſny bēchu ſnēhbēle, jeho wocži tupej a bſukej,
jeho kſhōd ſchepotazy a koža na jeho cžēle ſbrunjena a ſmorſcžena.
Zuſeho ſ jeho wumōžniſkej dowjedžichu. Kamjeniz jemu w hoſpi-
talu ſa lōdžnikow mēſto kupi, hđžež jeho jara derje wothladachu.
Nēhduſchi njewōlniſ ſo tu po ſwojim cžēle bōrny ſaſo ſhraba.
Zeho ſtuleny kſhibjet ſo ſ womlōdženej mozu ſaſo ſruna a jeho
prijedy bſukej, tupej wocži ſaſo jaſnje hladaſchtej. Zeho kſhōd bu
ſaſo twjerdy a wēſty, ſamo hordy, a jako wožiwjazy wodny
nalēcža ſaſo pſches kraj džējeſche, njebē žadyn powoſtaniſ nēhduſcheho
njewōlniſteho czerpjenja na jeho cžēle wjazy widžecž. — Wuſupjenž
ſwojeho wſpoſtomyšleneho dobrocžela, mlodeho molerja, jara czaſto
wopytowaſche a jemu powjedawaſche, kajku cžwili a kajke hubjenſtvo
je w dolholētnym njewōlniſtwe pſchētracž dyrbił.

Bēſche tužny lētni džen; mlody molet, pſches cžoplotu wuſtaty,
we ſwojej ſparnej komorje na kanapeju wotpocžowaſche. Saſo taſ
pokſpizy ležeſche, ſtupi Jaſub Eſwoboda, kaſ ſo wuſupjeny njewōlniſ
mjenowaſche, do iſtwy a džējeſche po ſwucženym waſchnju do mole-
rjoweje džēlaniſje. Kamjenizej w tym ſamym woſomiſku, jako zuſeho
pſches cžemnje wobſwētlenu ſtww hič widžjeſche, kaſ ſlepoſcž wot
wocžow padže. Nunje a zyle taſ bē tamny žadlawy czerwjeno-
brodacž pſches jeho ſpatnu komory do nanoweje ſchol w tej nozy,
hđžež nan wumrje. To bē jeho wulkofcž, jeho kſhōd, jeho podoba
— haj, to bē wón ſam. Molet ſo ſbēhnywſchi ſa nim kſwataſche.

„Pſched krōtkim bēſcže hiſcže turkowiſki njewōlniſ, něktoſcže
mōj jaty!“ San Kamjeniz ſawoła, „podaſcže ſo mi dobrowōlnje!
Ečže mojeho nana ſkōzowali!“

Kaſ wot blyſka poraženy, zuſy pſched nim ſtejeſche, ſwojej
džiwnej malej wocži na njeho wuwalejo a potom ſ wuſmēchowazym
hloſom praji: „„Sčto ſo wam džiſe, mlody knježe?““ Tola žaneho
ſlowcžka njewotmolwitiſchi ſo San roſnjemdrjeny do njeho da, a
ſhrabnywſchi jeho ſa žiwot, prózowaſche ſo jeho na ſemju cžiſnyčž.

„„Dha to po tajkim žadyn žort njeje, ty ſkabusčko!““ ſawoła
ſtary. Wón ſwojeho pſchecžiwniſa ſ tajkej mozu wot ſo ſtorcži,
ſo tōn ſ hłowu na ſemju wrjeſny, a na to je iſtwy ſtoku cžetny.
Hižom bē po ſkſhodže dele, hižom bē na haſu ſkocžil — tola molet,
kotryž bē ſo, hacž runje bē poł pohluſcheny, hnydom ſbēhnył a ſo ſa
nim puſcžil, jeho tu doſahny a jeho twjerdže džeržo, wulaſche
„Pſchimičže jeho, wón je mordat!“

W tym ſamym woſomiſku bēſchtaj wobaj wot wulkeje hromady
ludži wobſtupjenaj. San ſwoju wobſkōržbu woſpjetowaſche a zuſeho
do jaſtwa wotwjedžechu.

(Pſchichodnje ſkōcženje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Knjeſ wyſchiſchi ſchulſki radžicžel Schūža w Budyſchinje
ſo w bliſkim czaſu na wotpocžiniſ poda. Wón je dolhe lēta
w naſchej ſerbskej Lužicy ſtutkował, najprijedy jako wokrjeſny ſchulſki
inſpektar w Kamjenizu a potom po ſmjercži knjeſa ſchulſkeho radži-
cžela Rabiza je ſo ſaſo wrōcził do Budyſkeho wokrjeſa. Na jeho
mēſto ſtupi dotalny ſchulſki wokrjeſny inſpektar Bach w Lubiju.

— Kmoſija ſwojim mōtkam dawaju poſledni ſeleny ſchtwōrtk.
Njech piči tym ſelenym ſchtwōrtku njepobrachuje tež rjana pobožna,
natwarjaza kniha w maczernej ſerbskej rēczi. Naſche knihowne
towaſtvo wam je do rukow dawo a wy je doſtanjecže pſches
knjeſow duchowny.

— Njedželu 29. mērza, ſo w ſchiznej zyrkwi w Draž-
džanach ſaſo ſerbske ſemſchenje ſ předomanjom a wudželenjom
Božeho wotkaſanja w lubej maczernej ſerbskej rēczi wotmēje. Wſchēm
Eſerbam w Draždžanach a wokoliniſ, kotrymž je niž jenož Bože
ſlowo hiſcže lube a drohe, ale kiž tež hiſcže na ſwojej domiſnje
wiſajaja a ſwoju narodnu a maczernu rēcž lubuja, budže tuta po-
wjeſcž wēſcže witana. Epowjednu wucžbu ſmēje, da-li Bōh, knjeſ
duchowny Guda ſ Lubija, předomanje ſ. ſarar Domaſchka ſ Budeſtež.
Duž, Eſerbjo, na ſaſowidženje njedželu 29. mērza poſodnjo 1/2 12
w ſchiznej zyrkwi.

— Na jaſtkim ſejmje ſo wuradženja pſches nowy wōlny
ſakoſ hacža. Wuradženja bēchu dotal potajne, ale po nowiſchim
wobſamknenju budža ſjawne. Nadžejmy ſo, ſo wōlny ſakoſ na-
ſtane, kiž lud ſpokoja. Ale lohka wēž to njeje, někaf ſpodobny
wōlny ſakoſ w naſchim czaſu ſeſtaječž, hđžež ſo pſchēzo njepokoj
wot wēſteje ſtrony do luda wuſnywa. To je wēſta wēž, ſo tajki
doſonjany ſakoſ niſdy njenaſtane, kotryž by ſo kōždemu ſpodobal.
Duž budžmy teje wēſtoſcže, ſo naſchi ſejmžy ſapōſtanzy to naj-
lēpſche cžedža w myšli ſwojich wuſwolerjom.

Dobrowōlne darj

ſ Moſcažaniſkeje woſady, pſches knjeſa ſararja Wicžaja na-
hromadžene:

M. M. ſa ſnutſkowne miſionſtvo 5 hr.

M. M. ſa armeniſke ſpſoty 1 hr. 40 np.

„Bombaj Bōh“ njeje jenož pola knjeſow
duchowny, ale tež we wſchēch pſche-
dawaſnjach „Eſerb. Nowin“ na wſach
a w Budyſchinje doſtač. Na ſchtwōrcž
lēta placži wón 40 np., jenotliwe cžiſta
ſo ſa 4 np. pſchedawaju.